

Granollers d'on vens, Granollers on vas

La nostra vila ha sofert en les cinc darreres dècades, una notable transformació, de l'extensió urbana de les zones d'exàmpia dels anys vint, principalment constituïdes pels carrers de cases de planta baixa, o de planta baixa i un pis, amb eixida al darrera, del que en son exemple els carrers sorgits en aquella època, hem passat en el transcurs d'aquest període, i en diferents etapes, a les construccions actuals de cases de pisos, amb agrupament en un sol edifici d'un variat nombre d'habitages.

La presència de les noves construccions, dona una imatge diferent a la nostra ciutat, considerats aïlladament els edificis construïts darrerament rerebant el caire de ciutat de la nostra vila, però aquesta primera impressió, queda menyspreada pel que suposa d'encaïriment en el nivell de la qualitat de vida a la ciutat.

La «Gratacelitis» ens ha agafat massa fort, hem passat d'una banua a l'altra. L'existència d'unes Ordenances Municipals d'edificació que tomenten la densificació urbana, l'invent dels edificis singulars, la «guerra del pam quadrat», ens estan portant a un desmillorament notable de la vida ciutadana. Les vies urbanes se'ns fan estretes, darrerament la manca de terrenys destinats a construir-hi edificis públics, fa que quan en pretenem construir un, s'hagi d'emplaçar als aros del nucli urba amb les pèrdues de temps i energies que el fet comporta.

L'escassetat d'espais verds i d'esbarjo fa que s'envaeixin zones de bosc i prats privats en els termes municipals veïns, d'això en tenim exemples pintorescs.

Sorgeixen per tot arreu urbanitzacions de ciutat jardí, unes legals, les altres en diuen clandestines, però unes i altres responen a la necessitat de la gent de fugir de les ciutats, més o menys planejades, més bé o més malament, però sobretot, poc respectades urbanísticament parlant. Les famílies amb mitjans econòmics més elevats traslladen la seva llar a les zones de ciutat jardí més properes, mentrestant el centre de la ciutat es suburbitza, i només serveix per anar-hi a guanyar diners, no per a viure-hi.

Sortosament, aquest és un procés que tan sols comença. Encara hi som a temps d'ne redreçar l'itinerari.

Per això cal una política Municipal d'urbanisme, que principalment vetlli pels interessos generals, guardant el legal i degut respecte als interessos de grup. És absolutament necessari restablir l'equilibri urbanístic, endegant una decidida tasca d'obtenció de sòl Municipal, emplaçar els equipaments necessaris distribuïts pels barris, habilitar zones d'esbarjo i verds públics, recuperar per a espais col·lectius, terrenys procedents del canvi de l'ús del sòl.

L'actual Llei del sòl i Ordenació Urbana és una eina formidable per a aconseguir-ho, no obstant i això, aquesta no ha d'ésser una tasca imposada, sinó esperençadament i responsablement assolida per tothom, si és que de veritat volem fer la «feina ben feta» i honor al lema de «Granollers vila oberta».

ciutadà

Comentaris d'urgència Caure malalt en un dia de festa

No siguem aprensius i confiïem en no caure malalts un dia de festa.

Procurem fer-ho, si cal, un dia feiner. Quan tots els metges són al seu lloc de treball, amb la bata blanca posada. Quan els d'assistència domiciliària tenen la cartera de mà a punt, amb l'aparell d'auscultar, i el de mesurar la pressió, i tots els que calguin, ben preparats; i esperen l'avís per tal d'acudir diligents al capçal del llit del malalt. Quan les farmàcies properes són obertes amb el venedor darrera al taulell. I quan l'infermera, el practicante, l'ATS —poseu-li el nom que més us agradi—, ja té la xeringa dedicada a punxar.

Sobretot no siguem tan impertinents de posar-nos malalts un dia de festa. Quan la ciutat és un desert en serveis d'assistència i només hi ha un sol metge per a tots els possibles malalts domiciliaris i d'ambulatori. Un sol home abnegat que no dina, ni sopa, ni respira, ni llegeix el diari, però que no pot arribar a veure els malalts que l'esperen.

Ara, que venen plegats molts dies de festa, elevem la nostra veu a tots els directors, inspectors, Ministeris, autoritats, i funcionaris de tota mena, per tal de dir-los —bé prou deuen saber-ho— que els malalts d'una població de 40.000 habitants no poden ser atesos només amb un metge. Per tal de demanar-los que adoptin mesures i estalviïn, a tantes famílies, hores d'inquietud i d'angoixa.

Si fossim gent disciplinada potser n'hi hauria prou amb una ordre molt concreta: «Prohibit posar-se malalt en dia de festa». Però som un país de gent esquerpa, desordenada, obcecada i sense miraments, i tenim el vici de caure malalts sense planificació prèvia.

Caldrà, doncs, planificar l'assistència.

La situació és realment perillosa. No posar-hi remei és un pecat d'omissió tan temerari, com ho és, d'obra, caure malalt un dia de festa.

C. U.

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

el setmanari que tothom llegirà